

(Bu yazı İK Bahçesi.com blog sitesi sayfalarından alınmıştır.)

Zeki Çalışanlar Yüksek Performans Sergiliyor mu?

Çocukluğundan beri zekasını övdüğümüz gençlerimiz / çocuklarımız sadece zekalarıyla işi götürüp, pek de asılmadan ortalama bir performans sergiliyorlarsa şu “zekaya övgü” meselesini bir daha mercek altına almak gerekmez mi?

Övünç Kaynağı Zeka

Zeka daima övünç kaynağı olmuştur. Çocukluktan başlayan, ilerleyen yıllarda katmerlenerek devam eden övgüler yüzünden **birçokları mevcut potansiyeli ile yetinmeyi, bilinçli olarak veya olmayarak üstüne pek de bir şey koymamayı tercih etmiştir.** “Oğlumuz çok zeki, hiç çalışmadan sınıflarını geçiyor” “Maşallah kızım çok akıllı, doğru dürüst kitaplarına bile bakmadan sınavlarından yüksek puan alıyor” hepimizin duyduğu söylemler. Bu ifadeler adeta şöyle diyor: “Sen sana verilmiş olanla yetin, sakın üstüne bir şey koyma. Sana verilmiş olan çaba harcamadan seni iyi bir noktaya getirir zaten.”

Peki kurumların beklediği bu mudur? Sürekli zekaları / akılları övgüye değer bulunmuş bu çocuklar / gençler iş hayatının içine girdiklerinde neyle karşılaşıyorlar? **Kurum içinde zeki olduğunu düşündüğünüz çalışanlarınız hep yüksek performansla çalışıyor mu?** Yıllardır zekası övülüp, “Vay be, ne büyük adam” diye poh pohlanarak pek de kendini yormadan çalışanların kuruma gerçek katkısı nedir?

Zeka tek başına iş yaşamının sorunlarıyla başa çıkabilir mi? Mesela ikna etmek, problem çözmek, çatışma yönetmek, **baskı ortamında yaratıcı düşünmek** gerektiğinde zeka bunları tek başına halledebilir mi? **Sorgulamadan doğru kabul ettiklerimizin farkında mıyız?** Örneğin iki yabancı dil öğrenmenin gerekliliği mevzusu. **İki yabancı dil bilince bütün kapılar açılıyor mu?** Çok zeki olunca yüksek performans da beraberinde geliyor mu?

Başarı İçin Çalışmak Gerek

23 Mayıs 2016 tarihli Hürriyet gazetesi haberine göre “Tüm Üstün Zekalılar Derneği” programına katılan Nobel ödüllü bilim adamı **Prof. Dr. Aziz Sancar başarısının sırrını çok çalışmak olarak açıklıyor.** Söylediklerinden bir bölüm şöyle; “Aşağı yukarı herkesin zekası aynıdır. Orta zekalı bir insanım. Burada başarılıydım. ABD’ye gittim, çok çalışarak orada da başarılı oldum. Üniversite giriş sınavında hiç test kitabı okumamıştım. Savur’da ne dershane ne de özel öğretmen vardı. Ama üniversite giriş sınavında çok yüksek puan tutturdum, çünkü çalışıyordum.”

Kendisini orta zekalı olarak tanımlayan bir kişinin başarısını, üstüne üstlük Nobel’lik performansını çalışmakla açıklaması kayda değer.

Çocukluğundan beri **zekasını övdüğümüz gençlerimiz / çocuklarımız iş hayatında yüksek performansları ve çalışkanlıklarıyla da göz dolduruyorlarsa ne ala.** Ve fakat sadece zekalarıyla işi götürüp, çok da gönül koymadan, pek de asılmadan ortalama bir performans sergiliyorlarsa şu “zekaya övgü” meselesini bir daha mercek altına almak gerekmez mi?

Kişi kendisini ideal performansından uzaklaştıran **“Ben zekiyim, çok çalışmama gerek yok” kabullenişinden arındırıldığında, kendisi bile şaşıracaktır yaptıklarına.**

Nurdan Akalın Terazi

Kıdemli Danışman

Masters Training International